

Hrvatska traži zvijezdu

Ako nešto baš jako, istinski želimo, kaže se, to će nam se i ostvariti, ma koliko se ispunjenje želje činilo nemogućim. Dokaz da ova misao ima tek propovjedničku vrijednost pružio nam je posljednjih tjedana Twitter, mikroblogerski servis kojim čitava hrvatska IT zajednica, iskreno vjerujući, predviđa i želi uspjeh, no on nikako da stigne. Čak i kada je broj Twitterovih korisnika u svijetu počeo rasti neusporedivo strmije nego prije, Hrvati se za tu društvenu mrežu nisu ozbiljnije zainteresirali, pa ih danas otvoren profil na njoj ima čak stotruko manje nego na Facebooku.

Društvenim aktivnostima na Internetu inače itakako sklon, naš narod - valja konačno priznati - na-prosto nije prihvatio Twitter. Bloganje, raspravljanje po forumima, komentiranje tekstova po novinskim portalima, *chatanje* na sto načina, fejsanje... sve je to u Hrvatskoj uzelo maha u proporcionalno širokim razmjerima kao i u ostatku svijeta, no kada je riječ o mikrobloganju, samo će oni među nama koji imaju puno poznanika u inozemstvu sakupiti respektabilniju brojku "followera".

Dopustimo li si površnost u razlučivanju zbog čega je tome tako, moguće je ponuditi nekoliko razloga.

Twitter je, za početak, odveć *geekovska*, tehnološki ponešto zahtjevnija platforma od Facebooka da bi se na njoj pojavile hrvatske poluzvijezde koje bi - kao što to čine kroz statuse na svojim profilima na Facebooku - provocirale pažnju žutih medija. Razne Mirele, Vanje, Snježane i ostali "celebovi" iz Red Carpeta neće ili - što je vjerojatnije - ne znaju iskoristiti Twitter da tobože slučajno objave kako su u drugom stanju s Goranom, Goranom ili Goranom, kako ovaj ne plaća alimentaciju ili se nije pojavio na utvrđivanju očinstva...

Da su javne osobe sjajan magnet za privlačenje korisnika na društvene mreže, potvrdilo se već u brojnim slučajevima (posebice kada je harao MySpace), pa dok Twitter ne odbaci terminologiju i manire karakteristične za - nazovimo to tako - intelektualno zreliju publiku, što se zasigurno neće dogoditi, ostatak će čist od hrvatskih možebitnih trudnica s televizije. S druge strane (Atlantika), Ashton, Paris, Britney i slični, zahvaljujući skupim PR agentima koje su angažirali, svoje profile na Twitteru, dakako, imaju.

Drugi razlog zbog kojeg Twitter nikada među Hrvatima neće uživati popularnost Facebooka jest taj što je na njemu nemoguće prakticirati još jednu omiljenu radnju u nas - organiziranje prosvjeda. Aktivizam za ili protiv "bande lopovske", za ili protiv gay parada, za ili protiv rada nedjeljom, za ili protiv besplatnog studiranja odnosno za ili protiv bilo čega drugog što je aktualno, na Twitteru je tehnički neizvedivo jer karakter te društvene mreže nije disperzivan.

Na Facebooku je dovoljno poslati poziv na prosvjed svim prijateljima da bi se on ubrzo proširio i do prijateljevih prijatelja i do prijatelja prijateljevih prijatelja, a na Twitteru će vas tek dva ili tri vaša "followera" ponekad eventualno "retvitati", i to samo ako ste baš jako zanimljivi. Sve dok se skupovi s udarnih minuta televizijskih dnevnika i naslovnica dnevnih novina ne organiziraju "preko Twittera" već "na Facebooku", jasno je koja će od te dvije mreže privući više novih korisnika.

Dolazimo time i do trećeg razloga zbog kojeg je Twitter Hrvatima doslovce dosadan - na njemu je nemoguće izvrijedati visokopozicioniranog državnika fotomontažama u kojima mu se na čelu tetoviraju svastike ili ga se oblači u Grincha koji krade Božić... Jednako je tako nemoguće zauzvrat fotomontažama izvrijedati visokopozicioniranog oporbenjaka, niti je moguće pokrenuti okladu o tome hoćete li uspjeti sakupiti 50.000 "followera" koji jednog od njih mrze.

Twitter ne podržava izravni *upload* slika u postove; bilo koje političko djelovanje koje se tolerira u već postojećoj zajednici korisnika uvijek je afirmativno; najagilniji protagonisti tog mizanscena, valjda iz istog razloga kao i zvijezde, nemaju otvorene profile...

Četvrto, Twitter je izrazito nepogodna platforma za oćijukanje, strahovito popularnu radnju među internetski opismenjenim Hrvatima još od doba kada je stasao famozni Iskonov *chat*. Na svim drugim društvenim mrežama, a posebice na Facebooku, flert predstavlja jednu od temeljnih radnji koju možete prakticirati, od "pokeanja" do javnog slanja virtualnih zagrljaja, virtualnih poljubaca, pa čak i virtualnih orgazama, a na Twitteru je i to neizvedivo.

Najviše što možete mikroblogajući u tom smislu napraviti jest poslati nekome privatnu poruku, što biste ionako mogli napraviti *mailom* ili SMS-om, pa čemu komplicirati? Facebook, forumi, Smokvice, Skypeovi... Ima li Hrvata koji nije bario makar na nekom od tih servisa? Na Twitteru to još nije uspjelo nijednome.

Mislite li da su sva četiri spomenuta razloga zapravo motiv da se prijavite na Twitter umjesto da ga zaobidete, ohladiti bi vas mogao onaj peti, najmanje površan, a ujedno i važeći za svekoliko internetsko pučanstvo, a ne samo ono hrvatsko. Taj je servis prokletu nestabilan i spor. Makar jednom dnevno, bez obzira na to koristite li ga preko *browsera*, zasebne softverske aplikacije, mobitela ili na neki deseti način, dobit ćete poruku kako je Twitter trenutačno preopterećen i da pokušate malo kasnije. Kada vam malo kasnije i pođe za rukom prijaviti se sa svojim korisničkim imenom i lozinkom, sve će se događati nepodnošljivo sporo...

Gubit ćete povremeno sliku sa svojeg profila, poneki *tvit* koji ste poslali, primljene poruke koje su vam slane izravno... Ne dogodi li se konačno akvizicija Twittera koja bi ovoj društvenoj mreži s nejasnim i očigledno neučinkovitim poslovnim modelom ubrizgala financijsku injekciju, fijasko će doživjeti i daleko izvan hrvatskih granica. @

Pet razloga
za neuspjeh
Twittera
(i uspjeh
Facebooka) u
našoj zemlji

